

РЕШЕНИЕ

№ 20557

гр. София, 18.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 77 състав,
в публично заседание на 26.09.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Баева

при участието на секретаря Антонина Митева, като разгледа дело номер **1145** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 215, ал. 1 от Закона за устройство на територията (ЗУТ).

Образувано е по жалбата на М. И. С., Р. П. С. и Л. П. С. и тримата от [населено място], срещу Заповед № РА50-58/11.10.2011 година на Главния архитект на район „В.“ - Столична община, с която е одобрено изменение на план за регулация на УПИ XI-641,642, находящ се в [населено място],[жк], чрез обособяване на два имота УПИ XI-641 и УПИ XIII-641.

Жалбоподателите твърдят, че са собственици на УПИ XIII-641, ведно с построената в него сграда, находящ се в [населено място],[жк]по наследяване на П. С.. Твърдят, че оспорената заповед е нищожна. В условията на евентуалност твърдят, че заповедта не е съобщена по реда на АПК, поради което жалбата им е подадена в срок. Твърдят, че заповедта е незаконосъобразна, тъй като в хода на административното производство са допуснати съществени процесуални нарушения, изразяващи се в неуведомяване на наследодателя им за започналото производство, както и че същата не е мотивирана. Твърдят, че заповедта е издадена при неправилно приложение на материалния закон, тъй като техният наследодател не е дал съгласието си за изменение на плана. Твърдят, че с одобреният план граница между двата имота преминава през входната площадка и стълбището на сградата. Молят съда да постанови решение, с което да прогласи нищожността на оспорената заповед, евентуално – да я отмени.

В съдебно заседание жалбоподателките, лично и чрез процесуален представител,

поддържат жалбата. Молят съда да постанови решение, с което да отмени обжалваната заповед. Претендират направените пред инстанцията съдебно-деловодни разноски. В писмено становище от 02.10.2024 година излагат подробните си съображения за основателност на жалбата.

Ответникът, чрез процесуален представител, оспорва жалбата. В писмено становище от 01.02.2024 година излага подробните си съображения за недопустимост, евентуално неоснователност на оспорването. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна – О. Г. М., лично и чрез процесуален представител, оспорва жалбата. Твърди, че оспорването е недопустимо, евентуално – неоснователно. В писмена молба от 18.03.2024 година излага подробните си съображения. Моли съда да постанови определение, с което да прекрати производството по жалбата, евентуално - решение, с което да отхвърли жалбата. Претендира направените пред инстанцията съдебно-деловодни разноски.

Съдът, след преценка на представените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните в производството, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Видно от Договор № 8315/28.09.1967 година Софийски градски народен съвет е отстъпил право на строеж върху 1/2 ид.ч. от съсобствен с А. Б. К. урегулиран парцел V-9 в кв. 15 по плана на [населено място],[жк], целият с площ от 382 кв.м. за построяване на жилищна сграда на Й. Г. С..

Видно от Договор за доброволна делба 12.05.1971 година Й. Г. С. и съпругът и Л. П. С. са получили в дял половината от жилищна сграда – близък, с изложение към север, а Н. К. К. и съпругът и А. Б. К. – половината от къщата близък с изложение към юг.

Видно от Решение № П-54-226/07.03.2011 година, постановено по гр.д. № 31209/2007 година по описа на Районен съд – София е допусната делба на УПИ XI-641,642 между Столична община и О. Г. Мускетарска по S ид.ч.

Видно от Удостоверение за наследници № 1385/21.08.2012 година Й. Г. С. е оставила за наследник П. Л. С..

Видно от Договор за продажба от 07.11.2019 година П. Л. С. е придобил собствеността върху имот частна общинска собственост, представляващ имот с идентификатор 68134.1976.2214, целият с площ от 492 кв.м.

Видно от Удостоверение № РВТ23-УГ01-3365/22.03.2023 година жалбоподателите са наследници на П. Л. С..

С оглед на горното съдът намира, че жалбоподателите са активнолегитимирани да обжалват заповедта, тъй като към момента на издаването и, техният наследодател е собственик на сградата, построена в имот, предмет на плана.

Спорът е за срочността на жалбата.

По делото не са представени доказателства, че заповедта е съобщена на П. Л. С. и на Столична община, като собственици на сградата и земята.

Представено е Съобщение № 9400-3645/21.10.2011 година, от което е видно, че заповедта е съобщена по § 4, ал. 1 от Допълнителните разпоредби на ЗУТ.

Съгласно § 4, ал. 1 от Допълнителните разпоредби на ЗУТ в относимата редакция (ДВ бр. 61 от 2007 година) съобщенията се правят по реда на АПК, като отсъстващите лица се уведомяват със залепване на съобщението на жилищата им или на недвижимия имот, за който се отнасят актовете. Съобщението се поставя и на видно

място в сградата на общината, което се удостоверява с подписите на две длъжностни лица.

Съгласно чл. 61 от АПК в относимата редакция (ДВ бр. 30 от 2006 година, в сила от 12.07.2006 година) административният акт, съответно отказът да се издаде акт, се съобщава в тридневен срок от издаването му на всички заинтересовани лица, включително на тези, които не са участвали в производството. Съобщаването може да се извърши чрез устно уведомяване за съдържанието на акта, което се удостоверява с подпис на извършилото го длъжностно лице, или чрез отправяне на писмено съобщение, включително чрез електронна поща или факс, ако страната е посочила такива. Когато адресът на някое от заинтересованите лица не е известен или то не е намерено на посочения от него адрес, съобщението се поставя на таблото за обявления, в Интернет страницата на съответния орган или се оповестява по друг обичаен начин.

От анализа на цитираните разпоредби следва да се направи извод, че заповедта е следвало да се съобщи по реда на чл. 61 от АПК и само когато се установи, че лицата са „отсъстващи“ – по реда на § 4, ал. 1 от Допълнителните разпоредби на ЗУТ.

Жалбоподателите са представили Писмо с рег. № 9400-1917(8)/15.04.2014 година, от което е видно, че Кметът на район „В.“ – Столична община е уведомил П. Л. С., че със Заповед № РД-50-58/11.10.2011 година е одобрено изменение на плана за регулация на УПИ XI-641,642, като са обособени два нови УПИ XI-641 и УПИХIII-641. В писмото е посочено, че приложение към отговора е заповедта.

Липсват доказателства за връчване на писмото, но доколкото същото е в държане на жалбоподателите и същите са го представили, съдът намира, че техният наследодател е уведомен за оспорената заповед през 2014 година.

Отделно от това, на 31.01.2020 година, е постановено Решение № 1612 по описа на к.адм.д. № 3174/2019 година по описа на Върховния административен съд на Република България, с което е разрешен спора за законността на Разрешение за строеж № 362/03.12.2013 година на Главния архитект на район „В.“ – Столична община, оспорено от П. Л. С. и във връзка с което е изпратено писмото от 15.04.2014 година.

Отделно от това, в сключеният договор между П. Л. С. и Столична община на 07.11.2019 година е посочена оспорената заповед, с оглед обособяването на два УПИ и прехвърлянето на единия от тях.

Отделно от това, представена е Нотариална покана от 16.06.2023 година, с която жалбоподателите са поканили заинтересованата страна да плати обезщетение за ползването на част от техния имот.

Въз основа на така представените писмени документи съдът приема, че наследодателят на жалбоподателите е узнал за съдържанието на оспорената заповед, въпреки, че същата не му е връчена по надлежният ред, поради което, същият е могъл да я обжалва. За най-ранна дата съдът приема 2014 година – след м.май, и най-късна – 16.06.2023 година, когато жалбоподателите са демонстрирали знание за образуването на два самостоятелни имота.

Защитата на правата на гражданите срещу незаконни административни актове, с което се засягат правата им е гарантирана от Конституцията на Република България и АПК. Поради това е и предвидена ясна процедура за уведомяване на адресатите на акта. Формалното неспазване на процедурата не следва всякога да се възприема, като неуведомяване и това да осигури безсрочна нестабилност на акта. Следва да се търси

баланс между спазването на процедурата, защитата на правата на адресатите на акта и правната сигурност.

При наличието на достатъчно данни, че наследодателят на жалбоподателите е узнал за цялостното съдържание на заповедта и не е предприел обжалването и, следва да се приеме, че същата е влязла в сила.

С оглед на горното съдът намира, че обжалването е просрочено, поради което производството в частта на заявената незаконосъобразност на заповедта следва да се прекрати.

Търсенето на защита срещу нищожен административен акт е безсрочна, арг. чл. 149, ал. 5 от АПК, поради което оспорването в тази част е допустимо.

Съдът намира, че П. Л. С. има качеството на заинтересована страна, тъй като към момента на постановяване на заповедта е собственик на сграда в имота, предмет на плана, арг. чл. 131, ал. 1, т. 1 от ЗУТ, поради което жалбоподателите, като негови наследници са активнолегитимирани да търсят заявената защита.

Видно от заключението на Съдебно-техническата експертиза сградата в УПИ XIII-641 е на два етажа със сутерен северната част на имота и без сутерен в южната част на имота, с таван-склад в подпокривното пространство и гараж под терасата от север, на ниво сутерен. Вещото лице сочи, че регулацията засяга цялата сграда, като част от новата постройка на заинтересованата страна е в терена на жалбоподателите и обратно – част от входната площадка към жилище I на жалбоподателите е в терена на заинтересованата страна. Вещото лице е посочило, че регулацията разделя общата носеща стена между двете жилища. Вещото лице ясно е посочило, че са касае за една сграда, състояща се от две жилища, поради което огледът на място не съответства на актуалната кадастрална карта.

В АПК не са посочени пороците, обосноваващи нищожност на акта.

Теорията и съдебната практика приемат, че нищожни са тези административни актове, които поради радикални, основни и тежки недостатъци не могат да произведат своя ефект, като административни актове и въобще, като юридически актове и се третира от правото, като несъществуващи, поради което изобщо не могат да породят правни последици.

Преценката е винаги конкретна, с оглед тежестта на порока, от който е засегнат акта.

Посочените в чл. 146 от АПК основания за незаконосъобразност на акта, когато са особено съществени обосновават нищожността на административните актове.

Липсата на компетентност на органа, издал акта, винаги е основание за неговата нищожност; порокът във формата е основание за нищожност, само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса на форма и оттам - на липса на волеизявление; нарушенията на административнопроизводствените правила са основания за нищожност, само ако са толкова съществени, че нарушението е довело до липса на волеизявление.

Като правило нарушенията на материалния закон касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради което нищожен би бил, на посоченото основание, само този акт, който изцяло е лишен от законова опора, т.е. не е издаден, въз основа на нито една правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат. Поради това, единствено пълната липса на предвидените в приложимата материалноправна норма, предпоставки за издаване на акта би довела до нищожност на посоченото основание.

Превратното упражняване на власт също е порок, водещ само до

незаконосъобразност, като правило и само, ако преследваната цел не може да се постигне с никакъв административен акт, посоченият порок обуславя нищожност.

В конкретния случай оспорената заповед е издадена от компетентен орган, арг. чл. 135, ал. 1 от ЗУТ, вр. § 1, ал. 3 от Допълнителните разпоредби на ЗУТ, съдържа ясни мотиви и разпоредителна част.

Заповедта е издадена на годно правно основание.

Липсват доказателства за уведомяване на наследодателя на жалбоподателите за започналото административно производство, както и не са представени доказателства, че същият е дал съгласие по чл. 134, ал. 2, т. 6 от ЗУТ в приложимата редакция (ДВ бр. бр. 87 от 2010 година), но тези нарушения следва да се квалифицират, като съществени процесуални нарушения, които не могат да обосноват извод за нищожност.

Установеното от вещото лице несъответствие на кадастралната карта с действителното положение е довело до одобряване на изменението на плана при засягане на сградата, но това също не може да се квалифицира, като толкова тежко нарушение, че да доведе до извод за нищожност на акта.

Страните могат посредством отстраняване на грешка да поискат изменение на кадастралната карта и след това да поискат изменение на плана.

С оглед на горното съдът намира, че оспорването следва да се отхвърли.

На ответника следва да се присъдят направените пред инстанцията съдебно-деловодни разноски в размер на 100 лева, на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ

На заинтересованата страна следва да се присъдят направените пред инстанцията съдебно-деловодни разноски в размер на 1 500 лева, представляваща изплатено възнаграждение за един адвокат.

Жалбоподателите са останали задължени за дължимата държавна такса в размер на 20 лева, поради което следва да бъдат осъдени да я заплатят, на основании чл. 77 от Гражданския процесуален кодекс.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПРЕКРАТЯВА производството по адм.д. № 1145/2024 година по описа на Административен съд – София-град в частта на предявената от М. И. С., Р. П. С. и Л. П. С. и тримата от [населено място] жалба с искане за отмяна на Заповед № РА50-58/11.10.2011 година на Главния архитект на район „В.“ - Столична община.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. И. С., Р. П. С. и Л. П. С. и тримата от [населено място] жалба с искане за прогласяване на нищожността на Заповед № РА50-58/11.10.2011 година на Главния архитект на район „В.“ - Столична община.

ОСЪЖДА М. И. С., ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк], [улица], Р. П. С., ЕГН от [населено място],[жк], [улица] и Л. П. С., ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк], [улица], ет. 1, ап. 4 ДА ЗАПЛАТЯТ НА Столична община сумата от 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА М. И. С., ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк], [улица], Р. П. С., ЕГН от [населено място],[жк], [улица] и Л. П. С., ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк], [улица], ет. 1, ап. 4 ДА ЗАПЛАТЯТ НА О. Г. М., ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк], [жилищен адрес] сумата от 1 500 (хиляда и петстотин) лева, представляваща

съдебно-деловодни разноси.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с частна жалба в прекратителната част в 7-мо дневен срок, а в останалата - с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14 дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ :